

[Finansministeren]

skridtspartiet: Nu hjælper det ikke, at man kommer med stribebevis af spareforslag, som man på forhånd ved der er flertal imod i Folketinget. Det er omkostningsfrit, men også uden forbindelse med virkeligheden at gøre det. Skal der være realitet i dette her – og det tror jeg vi alle føler der skal – må man naturligvis også prøve at bidrage til at skabe flertal for besparelser på de offentlige udgifter.

Det nytter ikke, at man siger nej til en række af de forslag, regeringen har fremsat. Det er ikke behageligt at sige ja. Det var også derfor, jeg roste de tre regeringspartiers ordførere. Det er så uhyggelig let at sige nej, og det er Fremskridtspartiet jo godt i gang med, hvad angår en række af de forslag, der er lagt op til. Vi så det senest i går under førstebehandlingen af forslaget om ændring af boligydelse for pensionisterne, og vi så det i form af den dagsorden, Fremskridtspartiet foreslog under åbningsdebatten, hvor man sagde nej til besparelser på medicinlidskudsområdet.

Som sagt, det er meget afgørende, at man ikke bare stiller flotte forslag op, som man på forhånd ved der ikke er flertal for i Folketinget, og derefter tager tæppet væk under forslag, som regeringen har lagt frem, og prøver at bilde befolkningen ind, at man alligevel kan give skattelettelser. Så er der i hvert fald ikke sammenhæng i politikken.

Så kan jeg da bedre forstå hr. Jes Lunde, der siger, at regeringen med sin åbningstale har søgt at skjule de manglende resultater i et ideologisk tågeslø. Jeg vil sige, at hr. Jes Lunde bruger i hvert fald i stor udstrækning ideologien – jeg ved ikke, hvem der vinder konkurrencen. Men det kan man da forstå. Det er en anden holdning til, hvordan tingene skal udvikle sig, hvilken økonomisk politik der skal føres. Vi er uenige, men det kan man da forstå.

Hr. Bollmann tog forbehold på en række områder, men jeg vil alligevel opfatte det sådan, at Centrum-Demokraterne trods alt også mener, at man skal føre en stram udgiftspolitik.

Når hr. Bollmann siger, at man vil fokusere stærkt på, om der er tale om besparelser, som rammer virksomhederne for hårdt, vil jeg da godt sige, at vi nok er nødsaget til at gøre os klart – man har måske ikke altid indtryk af, at det er tilfældet – at de fleste besparelser rammer negativt på en eller anden måde. Nogle rammer negativt på virksomhederne, nogle

rammer negativt på familierne, anderledes kan det ikke være, vi er derfor nødsaget til at vægte det, og jeg mener egentlig, at vi netop har forsøgt at fordele besparelserne på de 11,2 mia. kr. ligeligt og fornuftigt mellem de forskellige grupper, og også sådan at det er i størst mulig sammenhæng med den økonomiske politik.

Hr. Kofod-Svendsen tilsluttede sig forslaget, og det var jeg glad for. Den overordnede tankegang om, at der naturligvis ikke kan accepteres nogen stigning i skattetrykket, og at det medfører, at der heller ikke er plads til, at udgifterne vokser, vil være en god ledetråd i de videre drøftelser, vi nu skal have om finanslovsforslaget.

Hr. Kofod-Svendsen var i forbindelse med sin omtale af finanslovsforslagets indhold inde på spørgsmålet, om ikke vi kan skære noget mere i administrationen. Der er for mange til at administrere, sagde han. Det er regeringen naturligvis enig i. Det krav om 2½ pct. i ekstra lønsumsbesparelse hvert år, som blev gennemført i juni måned, medfører, at man kommer til at foretage den nødvendige rationalisering i form af opgaveomlægning og opgavefjernelse, men jeg er også enig med hr. Kofod-Svendsen i, at det ikke er nok.

Her kommer regeringens afbureaukratiseringsprojekt jo ind. Det er helt klart hensigten, at der ud af det skal komme konkrete forslag om reduktioner på en række administrative områder og i høj grad ud fra de principper, som hr. Kofod-Svendsen har søgt at trække op.

Jeg vil også godt kommentere en anden ting, som hr. Kofod-Svendsen gjorde meget ud af, nemlig spørgsmålet om udbudslicitation. Også det finder jeg meget afgørende. Allerede for 3–4 år siden blev der skabt bedre forudsætninger herfor, og der bør lægges et øget pres på, for at så mange opgaver som muligt bliver udbudt i licitation, så resultatet bliver, at vi får den bedste vare til den billigste pris. Det er naturligvis det, der må være det overordnede mål.

Hr. Taanquist og hr. Dohrmann stillede nogle mere specifikke spørgsmål, som jeg håber der vil være forståelse for at jeg ikke kan svare kontant på, men som jeg naturligvis vil tale med henholdsvis arbejdsministeren og justitsministeren om.

Når jeg sådan skal vurdere debatten generelt – og her tænker jeg naturligvis først og fremmest på de indlæg, der er kommet fra partier